

en Samtale med sig selv. Der var ogsaa flere Gange stærk Uro i Salen. Konfektposerne knitrede. Nogle unge Mennesker gav sig til at mjave, og mange gik bort midt under Foredraget.

Efter Mødet, mens Salen tømtes under stort Spektakel og Mads Vestrup opholdt sig i et lille Værelse bag Talerstolen, kom en af Opsynsmændene ind til ham med et Visitkort.

„Det er en Dame,“ sagde han i fortrolig Tone og holdt Haanden op ved Siden af Munden. „Hun venter Pastoren nede i Salen.“

Mads Vestrup læste Navnet. Elisabeth Mohn stod der.

Da han kom ned i Salen, gik hun hen imod ham og gav ham Haanden. I sin Forlegenhed spurgte han lidt brysk, hvad hun ønskede.

Med et Blik paa Opsynsmanden, der af Nysgerrighed havde gjort ham Følgeskab, svarede Frøken Mohn, at hun ikke saa godt kunde sige det her. Hun bad ham derfor om at vise hende den Venlighed at ledsage hende til Sporvognen.

„Var De maaske med til Mødet?“ spurgte han, da de var kommen ud paa Gaden.

„Ja. Og saa syntes jeg, at jeg med det samme skulde lade Dem vide, at De ikke mere kan træffe Frøken Frederiksen paa Hospitalet. Hun er idag bleven udskrevet.“

„Ja saa!“

„Hun tog bort i Eftermiddag, og desværre tror jeg, at hun har bestemt sig til at optræde igen. Hun havde igaar Besøg af Direktøren for et af vore Forlystelsesetablissem-